

Hij ziet jou

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart
Haar laatste fout
Zwijg als het graf
Hij ziet jou*

Carla Kovach

Hij ziet jou

Het was de perfecte avond uit. Tot het haar laatste werd...

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0210-1

ISBN 978-94-023-2229-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6663-5 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Broken Ones*

Vertaling: Textcase

Omslagbeeld en -ontwerp: © Clarkevanmeurs Design, bewerkt door

DPS Design & Prepress Studio en © Shutterstock

Zetwerk: Textcase

© 2021 Carla Kovach. First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*The Broken Ones is opgedragen aan hen die verdrietig zijn.
Soms kan dat verdriet vol zitten met spijt van dingen die je wel of niet
hebt gezegd of gedaan, maar wees niet te streng voor jezelf. X*

PROLOOG

Vrijdag 18 januari

Tien jaar geleden

Ik tik op Haileys slaapkamerdeur en hoop maar dat mijn moeder me niet zal horen. Het laatste wat ik wil, is dat ik mijn moeder wakker maak. 'Hailey,' fluister ik, maar ik weet dat dat niet genoeg is. Als ze slaapt, is ze met geen mogelijkheid wakker te krijgen, maar wat ik te zeggen heb, kan niet wachten tot morgen. Ik heb de oplossing voor al onze problemen. Morgen is er geen school meer, er is nooit meer school. Ik heb een plan en alles klopt, zoals ik haar beloofd heb. Ik vroeg je om geduld te hebben en dat heb je gehad. Onze nachtmerrie is binnenkort voorbij en dan kunnen we opnieuw beginnen, ergens anders, weg van alle pijn die we hebben doorstaan.

Er kraakt iets in de slaapkamer van mijn moeder en ik houd mijn adem in. Een straaltje zweet glijdt langs mijn voorhoofd en druppelt uiteindelijk van mijn neus. Ik blaas zachtjes mijn adem uit, pak de deurklink vast en duw hem naar beneden. Haileys perfecte neus en de welving van haar voorhoofd worden beschenen door het maanlicht dat door haar slaapkamerraam naar binnen valt.

Er is iets anders dan anders. Normaal gesproken heeft ze haar gordijnen dicht omdat ze het liefst in het pikkedonker slaapt. Ze zegt altijd dat ze niet kan slapen als er ook maar het minste straaltje

licht naar binnen valt. Ik sluip verder over de vloer, sla met opzet de krakende plank over en staar naar haar gezicht. Haar huid heeft een serene blauwe tint, bijna wit babyblauw. Ik steek mijn hand uit, haal het haar uit haar mond en strijk het dan achter haar oor. Ze heeft haar oortjes nog in. Ze moet in slaap zijn gevallen terwijl ze naar muziek luisterde. Ik trek het ene dopje eruit en houd het tegen mijn oor. Niets. Ik pak haar telefoon en speel het laatste nummer, de muziek waar ze naar luisterde toen ze in slaap viel. Ik hoop dat mijn beweging en mijn aanwezigheid haar langzaam zullen wekken. Het laatste wat ik moet doen, is haar laten schrikken waardoor ze gaat schreeuwen. We moeten stilletjes het huis uit voordat moeder ons hoort.

‘Beautiful Dreamer.’ Dat is het nummer waar ze het laatst naar luisterde. Dat is ook raar. Het was een van Nans favorieten. Hailey geeft normaal gesproken de voorkeur aan de Black Eyed Peas. Haar slaapkamer getuigt van het feit dat ze hun grootste fan is. Aan elke muur hangen posters van will.i.am en Fergie. Als ik onder haar hoofd reik om het andere oordopje weg te halen, krimp ik ineen en snak naar adem. ‘Hailey.’ Ik stoot haar zachtjes aan. Ze is ijskoud. Ik reik naar haar arm. Die is ook koud. Ik stoot haar weer aan. ‘Hé, word eens wakker.’

Niets. Geen ademhaling, geen antwoord, geen beweging.

‘Kom op, Hailey, we moeten gaan.’ Er glijden tranen over mijn wangen als tot me doordringt wat er is gebeurd. ‘Nee.’

Ik pak haar stijve lichaam vast en leg haar hoofd op mijn borst. Dan kan ik mijn snikken niet langer bedwingen. Het zou allemaal goed komen. Ik had alles geregeld, maar nu is ze voor altijd weg. We zouden eindelijk veilig en gelukkig zijn. Ik zie de lege blisterverpakkingen op haar nachtkastje liggen, het waterglas staat ernaast en sommige blisterverpakkingen zijn op de grond gevallen. Ik slaak een radeloze kreet en pak haar ijskoude hand, hoewel ik weet dat zij daar niet door terugkomt. Alles wat ik heb gedaan, is voor niets geweest. Ik ben haar kwijt.

Ik trek de deken op tot aan haar kin en ren de slaapkamer uit. Als ik mijn moeders slaapkamer binnenstorm, doe ik meteen het

grote licht aan. Ik voel de aderen in mijn hoofd kloppen en bal mijn handen tot vuisten. Op aandringen van Hailey had ik me altijd ingehouden, maar dat doe ik deze keer niet.

‘Dit heb jij gedaan.’

Ik grijp met beide handen naar mijn hoofd en trek aan mijn haar als ze beweegt. In mijn achterhoofd hoor ik de stem van Hailey, die zegt dat ze niet wil dat iemand pijn gedaan wordt. Ze wil geen problemen en ze wil niet gestraft worden. Ze zal niet weer worden gestraft. Ik heb te lang gewacht. Ik had eerder iets moeten doen.

‘Wat is er? Ga terug in je bed. Het is midden in de nacht,’ mompelt ze geeuwend van onder de deken, maar ik hoor wat ze zegt. Mijn moeder. Mijn lieve moeder. ‘Doe het licht uit.’

Ik spring op het bed en reik naar haar hals onder de deken, mijn handen knijpen haar luchtpijp dicht. Ze maait met haar armen en kronkelt onder me. Ik haat haar. Ik heb nog nooit iemand zo gehaat. Ik voel hoe haar vuist tegen mijn neus slaat en ik val op de grond, waarbij ik op het kleed terechtkom. Ze heeft een kracht waar een bokser jaloers op zou zijn. Hailey en ik hebben meerdere keren kennisgemaakt met de kracht van haar vuisten. ‘Je hebt Hailey vermoord.’

Mijn moeder kijkt verbijsterd. Ze wrijft over haar hals. ‘Wat?’ Mijn bloed is uitgesmeerd over haar knokkels en ik wil niets liever dan haar hoofd tot pulp slaan.

‘Je hebt me wel gehoord.’ Ik kom weer overeind, ziedend, en mijn vuist raakt de zijkant van haar hoofd. Deze keer ga ik door. Ik hoor een rib kraken en daarna een kreet als ik haar kaak raak. Ze vecht terug, maar ik ben geen kind meer. Ik ben nu een man. Na een paar klappen voel ik hoe ik verzwak. Tot zover het man zijn. Daarmee is Hailey niet gered. Nog een klap en nog een. Ik kan mezelf niet inhouden als ik aan Haileys koude lichaam denk.

Moeder moet boeten voor wat ze heeft gedaan en ik laat haar nu boeten.

‘Stop. Je slaat me dood.’

Alsof dat me iets kan schelen.

Vrijdag 22 januari

Nu

Amber liet haar hand langs de kledingroede gaan en hield de lichtroze jumpsuit omhoog. ‘En deze?’

Lauren rimpelde haar neus en schudde haar hoofd. ‘Je moet die blauwe jurk aandoen, die staat je echt goed en die is veel makkelijker als je moet plassen.’ Haar vriendin giechelde. Ze herinnerde zich de keer dat Lauren zo dronken was geweest toen ze een jumpsuit droeg, dat ze zichzelf bijna nat had geplast bij een nachtclub in Birmingham.

‘Nee. Die blauwe is net een jurk voor een oude dame. Ik heb hem gedragen bij een sollicitatiegesprek. Waarom maak je niet iets te drinken voor ons terwijl ik me klaarmaak?’

Lauren liep de kamer uit. Net voordat ze de kamer verliet, keek ze nog even achterom en trok een raar gezicht.

Amber pakte haar telefoon en glimlachte toen ze weer een bericht zag. Ze gaf dit telefoonnummer niet aan iedereen, maar hij was niet zomaar iemand. Ze vond hem leuk, heel erg leuk. Hij was beslist niet zoals de anderen.

‘Ik kan gewoon niet wachten om je in het echt te zien. Je weet niet wat je met me doet. Xxx’

Ze liet haar vinger door haar krullen glijden. Daar draaide het studentenleven om, nieuwe dingen proberen, nieuwe mannen, nieuwe vrouwen. Ze had het allemaal geprobeerd en had alleen spijt van die ene en dat was Lauren. Ze haalde haar schouders op en trok de jumpsuit aan, die ze combineerde met hakken met luipaardprint en een lange winterjas, waarvan ze wist dat ze die zou kunnen uittrekken als ze in het restaurant kwam. Ze pakte een grove ketting om de look af te maken en was zo klaar als ze maar zijn kon.

Ze typte terug:

‘Kom maar op.’

Ze zette er een knipoog-emoji achter en drukte op verzenden. Misschien klonk dat te vrijpostig. Nee, het was precies wat ze wilde sturen en het klonk perfect. Ze haalde de clip uit haar haar, waardoor de rest van haar lange zwarte lokken over haar rug golfde.

‘O mijn god, je ziet er fantastisch uit, Amber. Je ogen zijn zo... katachtig.’ Lauren schopte een paar kledingstukken opzij om de kop muntthee op het nachtkastje te kunnen zetten.

‘Dank je, en bedankt voor de thee.’ Amber wist dat ze die niet op zou drinken. Zodra ze Lauren uit haar appartement had weggewerkt naar haar eigen appartement, zou ze gaan.

‘Ik ben dit weekend misschien thuis of misschien niet. We zullen zien hoe het loopt.’ Amber knipoogde.

Ongevoelig misschien, maar Lauren moest de boodschap begrijpen.

‘Weet je, roze staat je echt te gek. Ik hoop dat je het leuk zult hebben. Als ik je morgen niet zie, weet ik dat je het heel erg naar je zin hebt.’ De geforceerde glimlach op Laurens gezicht vertelde een ander verhaal. ‘Tot later. Ik ga met mijn moeder facetimen voordat ze als ongenode gast opduikt om te kijken hoe het met me gaat.’

Ze luisterde hoe Lauren wegliep en de deur achter zich dichtsloeg.

Een laatste beetje haarspray en een vleugje van haar favoriete parfum, en ze was klaar om te gaan. Ze bukte zich, pakte de kleine weekendtas waarin ze eerder het absolute minimum gepakt had. Hij zag eruit als een avondtas maar dan groter. Aan de buitenkant was niet te zien wat erin zat, maar ze was in elk geval voorbereid als ze haar tandenborstel en wat schoon kanten ondergoed nodig had.

Toen ze haar voordeur op slot draaide, opende Lauren de hare. Haar bleke gezicht was een beetje vlekkerig geworden. 'Ik ga je missen.'

'Je zei dat het goed was.' Amber had hier geen tijd voor. Spijt, dat voelde ze. Ze was met Lauren over de schreef gegaan en verdorie, ze wenste dat ze dat niet had gedaan. Al dat 'hoop dat je het leuk zult hebben' was schijn. Het was nu duidelijk dat Lauren meer had gewild. 'Ik moet gaan.'

'Blijf alsjeblieft hier.' Lauren stak haar hand uit en legde die op haar arm terwijl ze langsliiep, haar vingers stijf en koud.

Haar telefoon zoemde in haar zak. Hij zou op haar wachten in het restaurant. 'We praten erover als ik terug ben, dat beloof ik.' Amber maakte zich los.

Lauren veegde een traan van haar wang en smeed haar voordeur dicht.

Toen Amber verderliep op de meest onpraktische schoenen die ze bezat, kon ze het beeld van Laurens gezicht niet uit haar hoofd zetten. Laat het los voor nu, dacht ze.

Ze duwde tegen de deur van de hoofdingang, die met een knerpend geluid openging, en een ijzige windvlaag vulde de gang. Het had nog niet gesneeuwd, maar het dreigde te gaan sneeuwen volgens het weerbericht. Als het het komende uur nog maar droog bleef, was het wat haar betreft prima.

In de verte klonk een kreet. Ze verstijfde en bleef staan. Een man leunde over de kofferbak van zijn auto achter op de parkeerplaats. Hij ondersteunde zijn rug met een hand terwijl hij ergens aan sjarde. Ze

kneep haar ogen tot spleetjes om in de duisternis te kijken. Toen hij opnieuw een ruk gaf, gleed hij uit en tuimelde achterwaarts op het trottoir. Op het moment dat hij het beton raakte, slaakte hij een gil.

‘Lieve help, gaat het?’ Ze wankelde op haar stiletto’s naar hem toe en gleed bijna uit op het ijs, toen de inhoud van haar tas rinkelde. Een ijzige windvlaag deed de kale boomtakken rond de parkeerplaats bewegen en floot door de onderdoorgang aan de overkant.

‘Hoi Amber, wat een geluk dat je er net aan komt. Mijn been doet echt heel veel pijn. Ik probeerde gewoon mijn krukken uit de kofferbak te halen en moet je nu zien: wat een ellende.’

‘Ik wist niet dat je gewond was.’

‘Dat is gisteren gebeurd. Ik had er een paar te veel op en je weet hoe dat gaat. De trottoirs waren spekglad en ik ging gewoon onderuit. Zoef, zomaar onderuit. Het ziet ernaar uit dat ik er wel een tijdje zoet mee zal zijn.’

Haar blik werd onmiddellijk naar zijn pijnlijke glimlach getrokken. Ze keek op haar horloge. Ze zou hem vrij snel weer op de been kunnen krijgen en toch nog de bus kunnen halen. ‘Oké, ik zal proberen je te helpen.’

Hij kermde weer en begon zwaar te ademen toen ze probeerde hem overeind te trekken. ‘Het komt wel goed, hoor. Ga maar gewoon door.’

Ze huiverde even bij de gedachte hoeveel pijn hij moest hebben. Ze wist maar al te goed hoe pijnlijk een gebroken been was, omdat ze op school eens was gevallen tijdens de gymles en haar been had gebroken. ‘Oké, laten we het nog een keer proberen. Ben je er klaar voor?’ Hij knikte.

‘Misschien kan je mijn andere kruk even uit de kofferbak halen? Ik denk dat ik die er een beetje te strak heb ingeklemd. Daardoor ben ik ook gevallen.’

Ze knikte en wierp een blik in de kofferbak. Hij had gelijk, de kruk zat klem tussen de twee zijkantten van de auto. De rubberen dop aan

het uiteinde was stevig tegen de binnenkant gedrukt. Ze trok en trok, maar de kruk kwam niet los. Hij zat echt heel vast. 'Ik krijg er geen beweging in.' Ze voelde zijn warme adem in haar nek.

Trillend draaide ze zich om, waarbij haar neus bijna de zijne raakte. De grijns op zijn gezicht vertelde duidelijk dat hij geen hulp nodig had. Het was een val en ze was er regelrecht ingetrapt. Een scherpe pijn schoot door haar hoofd toen hij er iets hards op liet neerkomen. Toen ze naar de bevroren grond tuimelde, bleef de pijp van haar jumpsuit ergens achter haken, want ze hoorde stof scheuren. Ze keek naar het appartementencomplex en wist dat er niemand keek. Alle gordijnen waren dicht en ze was helemaal alleen met een man die probeerde haar te vermoorden.

De maan boven haar leek te draaien. Ze deed een poging overeind te komen, zich om te draaien en weg te rennen, maar de duizeligheid veroorzaakte een misselijkmakende golf door haar lichaam. Haar hak kwam vast te zitten in een groef en ze viel terug in zijn armen. Ze wilde hem slaan, maar hij sloeg haar vuisten weg.

'Jij gaat nergens heen.'

Er was geen sprake meer van mankheid. Het enige wat ze kon zien was zijn vertrokken mond en zijn indringende blik.

'Waarom doe je dit?' Ze zweeg even, wetend dat ze onverstaanbaar brabbelde. 'Ik word ergens verwacht. Hij zal de politie waarschuwen als ik niet verschijn.' Hij grijnsde en schudde zijn hoofd. Ze probeerde haar telefoon uit haar zak te halen. 'Hier kom je niet mee weg.'

Hij griste het toestel uit haar hand en stopte het in zijn zak. 'Die heb je niet meer nodig.'

Een nieuwe pijnscheut trof haar hoofd toen hij de steen weer op haar liet neerkomen, waarna hij haar in de kofferbak duwde. Speldenprikjes licht dansten voor haar ogen terwijl ze rondtastte, maar er was geen ruimte om te bewegen. Toen de klep dichtsloeg, wist ze dat ze in de problemen zat. Haar schoenen bleven overal aan haken en haar jas draaide om haar benen. De andere kruk prikte in haar

zij. Ze zat klem en ze zat in de problemen. De auto rolde over een verkeersdrempel en reed vervolgens verder en verder. Daarna was er niets anders dan het geluid van een snelweg. Het suizende geluid van passerende auto's en een claxon in de verte.

Ze zou sterven, ze wist het zeker.

Maandag 25 januari

De dooi was ingevallen en er hing een ijzige kou in de lucht. Inspecteur Gina Harte ploeterde over de parkeerplaats van het politiebureau, ging door de hoofdingang naar binnen en liep door de gang naar de damestoiletten. Ze haalde haar vingers door haar warrige bruine haar. Toen bond ze het op haar achterhoofd vast met een rubberen elastiekje, hoewel dat altijd weer haar haar beschadigde als ze het eruit trok.

‘Ha, chef.’ Agent Paula Wyre liep naar de wasbak en draaide de kraan open. Haar gitzwarte haar viel over haar rug en haar pony oogde rommelig. Het was niets voor Wyre om er zelfs maar in de verste verte zo onverzorgd bij te lopen.

‘Gaat het?’ Wachtend op het antwoord leunde Gina tegen de wasbak.

Wyre friemelde aan haar manchet. ‘George en ik, het is uit.’

‘Wat rot. En de bruiloft?’ Een stomme opmerking, waar Gina meteen spijt van had. Ze gluurde even naar Wyres ringvinger. De ring met de glimmende steen die daar tot voor kort had gezeten, was weg.

‘Het is zo voorbij als het maar zijn kan en...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik had geen idee, geen enkel vermoeden dat er iets mis was in onze relatie. Hij was niet enthousiast over mijn uren, maar ik heb hem vanaf het begin gezegd dat ik bij de politie werk. Mensen plegen

ernstige misdaden niet alleen tussen negen en vijf. Hoe dan ook, dat soort dingen gebeurt nu eenmaal, maar het leven gaat verder. Ik moet ook gewoon verder. Misschien lukt het me om eroverheen te komen.’

‘Paula, als je er even tussenuit wilt om –’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, wat ik nodig heb is afleiding. Het is wat het is. De huur van de flat stond gelukkig op mijn naam, dus ik heb hem gisteren zijn spullen laten pakken. Hij is weg.’ Ze zuchtte. ‘Hoe dan ook, ik wil gewoon doorgaan, dus laten we het niet te veel over mij en George hebben.’

‘Afleiding zou heel welkom zijn. Het is een beetje stil de laatste tijd, maar je hoort mij niet klagen, hoor.’

‘Niet zo stil als u zou denken.’

‘Vertel.’ Gina had haar haren nu door het elastiekje getrokken en monsterde haar uiterlijk. Het was niet geweldig, maar het moest maar zo. Op dit moment kon haar uiterlijk haar niet echt schelen. Het was januari, het was somber en het was ijskoud. Bovendien was de cv-ketel van het bureau defect en moesten ze het hebben van ventilatorkachels in elke ruimte om de kou buiten te houden. Ze kon met moeite een glimlach onderdrukken die zou kunnen onthullen dat ze de nacht had doorgebracht met haar hoofdinspecteur, Chris Briggs. Die nacht had er niet mogen zijn, maar de geschiedenis herhaalde zich. Ze genoot van zijn warmte en het feit dat hij er altijd in slaagde haar juiste snaar te raken. Niemand mocht het echter weten. Ze wilde niet worden overgeplaatst naar een ander korps dan dat van Cleevesford, en hij ook niet.

‘Ene Lauren Sandiford komt melden dat haar buurvrouw vermist is. Ze is dit hele weekend niet teruggekomen naar haar appartement. Ze studeren allebei en wonen in dat grote verbouwde huis aan Bulmore Drive.’

‘Ja, dat gebouw ken ik wel. Er zijn daar in het verleden veel problemen geweest, maar ik kan me van de afgelopen jaren geen incidenten herinneren. Weten we nog iets meer? Kan een van de agenten dit

oppakken?’ Gina rechte haar rug en trok haar zware wollen overjas uit waardoor haar grijze colbert zichtbaar werd.

‘Zoals je zegt: wij hebben het rustig gehad, maar de agenten hebben de laatste tijd de benen uit hun lijf gelopen met allerlei gevallen van criminaliteit. Ik dacht daarom dat wij misschien voor de verandering even bij kunnen springen om de druk wat te verminderen.’

‘Klinkt goed. Ik hoop dat onze vermiste dame gewoon bij vrienden logeert.’

Wyre leunde tegen de wasbak. ‘Lauren Sandiford zei dat zij en Amber Slater goed bevriend zijn en dat ze haar telefoon niet opneemt. Het kan iets zijn, het kan niets zijn. Laten we hopen dat het niets is en dat Amber weer opduikt.’ Wyre stak weer een hand in haar zak en haalde er een degelijke wokkel uit. ‘Deze is voor u, chef. Ik vind het zo naar om te zien dat u uw haar beschadigt als u dat rubberen elastiekje eruit haalt.’

Gina snoof even en lachte toen. Wyre deed prompt mee. ‘Dank je.’ Ze rukte het elastiekje uit haar haar, waarmee ze er nog een paar plukken uittrok, en verving het door het mooie fluwelen exemplaar. ‘Beter.’

Wyre knikte.

‘Ik neem aan dat we het gesprek met deze vrouw samen zullen voeren?’

‘Heel goed.’ Wyre, professional als ze was, had al haar hartzeer in de toiletten achtergelaten.

Gina hoopte dat de vermiste vrouw gewoon een wild weekend had met een vent die ze had ontmoet. Ze was tenslotte nog niet zo lang weg. Een koude rilling ging langs haar nek. Hoop was zinloos. Wat ze moest doen, was de vrouw vinden, daarna was het tijd om te ontspannen.

Lauren Sandiford nipte zenuwachtig van de thee die Wyre had neergezet. Haar gezicht was uitdrukingsloos en verraadde niets, maar haar vingers gingen nerveus heen en weer over de nerf van de houten tafel. Gina had de kamer uitgekozen die ze het geschiktst vond, hoewel geen van de vertrekken bijzonder uitnodigend was: het resultaat van de bezuinigingen op hun budget. De ventilatorkachel bromde en maakte zo nu en dan een ratelend geluid. De geur van verbrand stof vulde het vertrek.

‘Ik voel me eigenlijk een beetje stom dat ik hier ben.’ De jonge vrouw gooide haar mini-rugzak op de grond, maar haar kakikleurige duffelse jas bleef helemaal dichtgeritst tot aan haar ronde onderkin. Haar muisachtige haar was zichtbaar aan weerszijden van haar met bont gevoerde capuchon. Ze pakte een tissue uit de doos op de tafel, veegde haar rode neus af en snoot.

‘Dat is helemaal niet nodig. Het is juist goed dat je je zorgen maakt over je buurvrouw.’ Gina leunde naar voren en Wyre sloeg een lege bladzijde in haar notitieboekje op. ‘Kun je me iets over haar vertellen?’

‘We zijn vriendinnen. Echt heel dikke vriendinnen. Ze is vrijdagavond vertrokken voor een date en ik heb haar sindsdien niet meer gezien. Het is gewoon heel raar, dat is het punt. En ze neemt haar telefoon niet op. Ik heb al heel vaak geprobeerd te bellen.’

Gina bekeek de feiten die ze had genoteerd. Lauren was twintig.

Ze deed een basisopleiding aan de universiteit van Worcester en ze werkte parttime in een snackbar in Cleavesford. ‘Oké, we beginnen met haar naam.’ Die was wel genoteerd toen Lauren het bureau had gebeld, maar Gina wilde zeker weten dat alles correct was genoteerd.

‘Amber Slater.’ Ze schraapte haar keel en nam nog een slokje thee.

‘Hoe oud is Amber?’

‘Twintig, net als ik.’

‘En wat doet ze?’

Lauren schoof de stoel over de tapijttegels en legde haar gehandschoende handen op de tafel. ‘Ze is studente en ze werkt achter de bar bij de Angel Arms. Ze is tweedejaars accountancy en financiën.’

Zelfs met de verwarming op volle sterkte huiverde Gina en ze wist dat iedereen in het vertrek het net zo koud zou hebben. ‘Heb je een foto van haar?’

Lauren haalde haar telefoon uit het buitenste vak van haar rugzak en probeerde met haar handschoenen aan de toetsen te bedienen. Toen ze zich realiseerde dat het niet zou lukken, trok ze haar handschoenen uit en deed een nieuwe poging. ‘Dit is haar profielfoto op Facebook.’ Ze stak Gina de telefoon over de tafel toe.

‘Mag ik?’

De vrouw knikte en gaf Gina de telefoon. ‘Natuurlijk.’

Gina klikte op de foto en vergrootte het scherm. De glimlachende jonge vrouw in de oranje trui straalde vertrouwen uit. Haar golvende haar glansde gezond en gaf haar de uitstraling van een model. Haar wenkbrauwen waren beslist aangezet in een flatterende boog en haar strakke kaaklijn en haar hartvormige gezicht eindigden in een puntige kin. ‘Kun je die foto alsjeblieft naar me mailen als we klaar zijn met dit gesprek?’

Lauren knikte en ritste haar jas een stukje open. ‘Ja, komt goed.’

‘Je hebt haar voor het laatst gezien op vrijdagavond, toen ze wegging naar een date? Is dat correct?’

‘Ja.’

‘Kun je me vertellen hoe laat dat was?’

‘Eh... ik denk dat het rond zeven uur was. Ze ging met de bus, want ze had afgesproken deze man te ontmoeten in een restaurant buiten Cleevesford. Het heet Fish and Anchor. Ze wilde de bus van twintig over zeven nemen.’ Ze zweeg alsof ze nadacht. ‘Hij stopt bij de halte iets verderop in Bulmore Drive.’

‘We zullen zeker contact opnemen met het restaurant en de busmaatschappij om te zien of ze daar die avond geweest is. Zijn er redenen waarom ze haar telefoon niet opneemt of zou ze het weekend gewoon bij iemand anders zijn gebleven?’

Lauren zweeg kort en wilde iets zeggen, maar toen hield ze in alsof ze probeerde haar volgende zin zorgvuldig samen te stellen. ‘Misschien. Ze kan bij haar date gebleven zijn, maar dan had ze me nu toch wel gebeld? Ik weet zeker dat ze dat zou doen.’

‘Belt ze je meestal als ze een paar dagen wegblijft?’

‘Ze blijft nooit zomaar weg. En als ze naar haar vader gaat, belt ze altijd of ze stuurt een berichtje of zo.’

‘Dus je zou zeggen dat dit niet bij Amber past?’

‘Ja, er is iets gebeurd. Ik weet het gewoon.’

‘Kun je vertellen wat ze aanhad?’

‘Een knalroze jumpsuit en hakken met luipaardprint. En ze heeft een gouden neusring. Ik weet niet meer welke jas ze nu aanhad.’ Lauren fronste peinzend haar wenkbrauwen.

Er werd op de deur geklopt. Gina stond op. ‘Een ogenblik.’

Ze deed de deur open. In de gang stond Harry O’Connor, zijn kale hoofd glansde onder het tl-licht. ‘Kan ik u even spreken, chef?’

Ze liet de deur los, die zachtjes in het slot viel. ‘Natuurlijk.’

‘Een wandelaar heeft een lichaam gevonden bij het meer.’

Gina slikte. Ze vermoedde dat dit wel eens Amber Slater zou kunnen zijn. De vrouw die jonger was dan haar eigen dochter, Hannah... Haar hartslag versnelde. Ze moesten nu meteen naar het meer.

Gina passeerde de speeltuin en liep naar het buitenste afzetlint dat agent Smith juist aan een boom bond. ‘Morgen.’ Wyre glimlachte naar hem.

‘Morgen dames.’ Door zijn dikke fluorescerende politiejas leek Smiths lichaam twee keer zo groot. ‘Hé, hier wegblijven alsjeblieft. Dit is afgezet in verband met een incident. U kunt er niet door.’ Hij stak zijn hand op en wees naar een ander pad dat de jogger kon gebruiken. Met zijn andere hand pakte hij het calamiteitendraaiboek.

De bezwete jogger stak zijn arm op en rende terug over het pad waarlangs hij was gekomen.

‘Waar is degene die het lichaam heeft gevonden?’ Gina keek om zich heen, maar ze zag niemand die met de agenten stond te praten.

‘Hij staat met Kapoor aan de andere kant van het pad. Hij kwam vanaf de andere kant van het meer.’ Hij schreef de namen van Gina en Wyre op, maar omdat hij zijn handschoenen aanhield, werden de letters meer hanenpoten. ‘Oké, ik heb jullie genoteerd dus kom maar verder.’

‘Dank je.’ Gina tilde het lint op, zodat Wyre er als eerste onderdoor kon duiken.

Een paar moeders parkeerden hun kinderwagens achter Gina. Zij negeerde hen en volgde Wyre onder het afzetlint door. In de verte zag ze Bernard Small, de manager plaats delict, samen met zijn team van assistenten, allemaal in hun witte forensische pakken. Hij was de

langste persoon die ze ooit had gezien, zijn pezige gestalte torende altijd boven haar uit als ze met elkaar spraken. Zijn ooit lange grijze baard was netjes geknipt sinds hij weer aan het daten was. Een politiewoordvoerder schoot bij hen langs, achter een dolende hond aan, terwijl de eigenaar achter het afzetlint wachtte en zachtjes de naam van de terriër riep.

‘Tijd om te verkleden.’ Wyre nam twee pakken aan van een van de forensisch specialisten en gaf er een door aan Gina.

De forensisch specialiste verschoof haar gezichtsmasker een stukje. ‘Ze zijn net klaar met het maken van de foto’s en de video, dus het zou fijn zijn als jullie nog even kunnen wachten.’

Gina probeerde over haar schouder te kijken. ‘Is er al een signalement?’

‘Ik heb het slachtoffer niet gezien. Ik weet alleen dat het een vrouw is. We krijgen binnen afzienbare tijd de resultaten van het sporenonderzoek. Het is een kwestie van een paar minuten.’

Er klikten camera’s en verderop liep nog een forensisch onderzoeker met een videocamera. Twee agenten liepen op en neer over het pad dat leidde naar de plek waar het lichaam lag, op zoek naar de kleinste aanwijzingen achter het afzetlint. Er verzamelden zich steeds meer mensen bij het lint. Vanuit haar ooghoek zag Gina Kapoor onder een kale boom staan bij een man die ze schatte op een jaar of vijftig. Dat moest hun getuige zijn. Er kwamen nog meer mensen aanlopen. Er vormde zich een zee van ijsmutsen met pompons, regenjassen en plukjes vochtig haar. Gina wierp een blik opzij en vroeg zich af of een van hen misschien de moordenaar was, die terugkwam om te zien wat het resultaat van zijn werk was. Misschien was het de vrouw met de gele regenjas, die naar haar gluurde, of de man met de kastanjebruine ijsmuts met ingebreide witte sneeuwvlokken, die achter haar stond. De man van een jaar of zestig met de Yorkshire terriër. De twee jonge mannen in trainingsbroek en sweatshirt. Ondertussen stonden wel een stuk of twintig mensen toe te kijken hoe zij hun werk deden.

Er kwamen steeds meer gezichten bij. Het zou onmogelijk zijn om ze allemaal mee te nemen naar het bureau.

Wyre dook achter haar op. ‘Chef, Bernard roept ons.’

‘Mooi. We moeten het lichaam met enig respect verplaatsen, met al die mensen daar.’ Ze ritste haar beschermende witte pak dicht en trok de capuchon over haar hoofd. Tot slot trok ze de overschoenen en de handschoenen aan. Verschillende mensen hadden hun telefoon tevoorschijn gehaald en filmde of maakten foto’s. Kapoor zag het. Ze liet hun getuige even alleen om de mensen te manen door te lopen. ‘*Wat is er aan de hand in Cleavesford* wordt binnen tien minuten de drukstbezochte Facebookpagina, met alle theorieën en foto’s. Soms kunnen mensen me enorm irriteren.’

‘Helemaal waar, chef.’

Gina gleed bijna de modderige oever af die naar het meer leidde. Nog maar een paar dagen geleden was ditzelfde stuk aarde dik bedekt geweest met ijs, maar nu het dooide, was het één grote modderstroom geworden. ‘Morgen, Bernard. Mag ik het lichaam zien?’

‘Ja, kom maar mee. Als u bij de oever bent, kunt u het beste op de platen stappen. Ze zijn een beetje glad dus wees voorzichtig. We zijn erin geslaagd om het lichaam voorlopig af te schermen terwijl we eromheen blijven werken, maar we zien steeds weer mensen die aan de andere kant van het meer staan te filmen of fotograferen. Daardoor duurt alles wat langer.’

‘Wyre, wil je Smith vragen of er iemand naar de andere kant van het meer kan gaan om iedereen weg te sturen? Noteer wel eerst hun gegevens.’ Een lijst van iedereen ter plaatse zou later ongetwijfeld nuttig zijn.

‘Goed, chef.’ Ze knikte en haastte zich terug naar het afzetlint.

Een paar eenden kwaakten en zwommen naar hen toe in de veronderstelling dat iedereen hier was om ze te voeren. Gina deed behoedzaam een paar stappen, en bereikte uiteindelijk het scherm. Een bitterkoude bries streek langs haar gezicht en benam haar bijna de adem. De dooi zou waarschijnlijk niet doorzetten.